

Arrest

nr. 129 340 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X,
Handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 april 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging van 25 februari 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De eerste verzoekende partij die de moeder is van de tweede verzoekende partij verklaart van Russische nationaliteit te zijn.

Bij arrest 118 887 van 14 februari 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep dat de verzoekende partij had ingesteld tegen de beslissing van 13 november 2013 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 25 februari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38). Dit is de bestreden beslissing met reden:

*“Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. (1)
In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, wordt aan
S. R. geboren te Grozny (USSR), op (...)1965 (2), van (verklaarde) nationaliteit: Russische Federatie verblijvende te (...)
bevel gegeven
de genaamde N. A. geboren te Grozny, op (...)1998
van nationaliteit: Russische Federatie,
verblijvende te (...)
binnen dertig (30) dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.
Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Betrokkene diende op 05.09.2013 een eerste asielaanvraag in die op 13.11.2013 van het Commisariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 19.02.2014 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RW) deze beslissing in beroep bevestigde. Naar aanleiding van deze negatieve beslissing werd er een beslissing 'bevel tot terugbrenging' opgemaakt vanwege Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).“*

Het beroep dat de eerste verzoekende partij aantekende tegen de beslissing die haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) ongegrond verklaart, werd door de Raad bij arrest nr. 129 338 op 15 september 2014 verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de exceptie van onontvankelijkheid op in het kader van de gebonden bevoegdheid waarbinnen zij dient op te treden in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012 (ed. 2)), wet in werking getreden op 27 februari 2012, en waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, § 1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

2.2.2. In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de tweede verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij betwist in die zin dat zij stelt dat de bestreden beslissing werd genomen op een ogenblik dat haar moeder en zij zelf nog tot op 27 februari 2014 gerechtigd waren op een verblijf, zij het tijdelijk tengevolge van de ingediende aanvraag die zich steunde op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Evenwel blijkt uit het administratief dossier dat de aanvraag enkel in naam van de eerste verzoekende partij werd ingediend en niet in naam van de tweede verzoekende partij. De verzoekers erkennen dat de vader van de tweede verzoekende partij nog in het herkomstland verblijft. Gelet op deze vaststelling, en het ontbreken van enig legaal (zelfs niet tijdelijk) verblijf van de tweede verzoekende partij houdt deze niet correct voor dat op 25 februari 2014 geen bevel tot terugbrenging kon gegeven worden.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

2.2.3. Er dient nog op gewezen worden dat verzoekers de *“Schending van artikel 13 van het Ministerieel besluit tot wijziging van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het algemeen rechtsbeginsel dat een beslissing dient te worden genomen door een bevoegde persoon.”*

Zij stellen:

“Dat vooreerst dient te worden vastgesteld dat de beslissing genomen wordt in toepassing van artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat dit artikel het volgende voorziet :

Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.

Dat vooreerst dient te worden vastgesteld dat de beslissing genomen wordt in toepassing van artikel 118 van het KB dd. 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Dat dit artikel het volgende voorziet :

Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.

Dat men zich in casu in het geval bevindt van artikel 118 alinéa 2 van het KB dd.08.10.1981 vermits de beslissing een bevel om terugbrenging is.

Dat artikel 13 van het Ministerieel besluit tot wijziging van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen echter enkel delegatie voorziet in het geval van toepassing van artikel 118 alinea 1 van het KB dd. 08.10.1981 .

Art. 13. § 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : artikel 7, § 2; artikel 12, § 2; artikel 17/7, § 1; artikel 25, § 2, derde en vijfde lid; artikel 25/2, § 3, derde en vierde lid; [2 artikel 26, §§ 2 en 4; artikel 26/1, §§ 2 en 4]2; [2 artikel 26/2, § 5; artikel 26/2/1, §§ 3 en 5]2; artikel 26/4; artikel 26/5, §§ 1er en 2; artikel 30, eerste lid gelezen met het derde lid; artikel 30bis; [3 artikel 32, § 2ter; eerste lid;]3 artikel 40, eerste en vijfde lid; [1 artikel 44, tweede lid;]1 artikel 49; [2 artikel 51, § 2, tweede lid]2; artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid; artikel 54; artikel 57; artikel 69septies, § 3; artikel 71/2bis; artikel 71/2ter, §§ 2 en 3; artikel 71/4, tweede lid; artikel 71/5; artikel 75, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 80, § 4, eerste lid; artikel 85, § 3, eerste lid, en § 4, eerste lid; artikel 88ter; artikel 100, vierde lid; artikel 103/3; artikel 110bis, § 1, § 2, eerste en tweede lid, § 3, eerste en derde lid, §§ 4 en 5; artikel 110ter; artikel 110quinquies, § 3, en § 4, derde lid; [3 artikel 110sexiesdecies, § 3 en § 4, derde lid;]3 artikel 118, eerste lid.

Dat er geen delegatie blijkt te zijn voorzien in het geval van toepassing van artikel 118 alinea 2 van het KB dd. 08.10.1981.

Dat hieruit dient te worden afgeleid dat de beslissing zoals genomen door RM, Attaché als “gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke integratie, niet genomen werd door de bevoegde persoon.

Dat dit volstaat om de beslissing nietig te maken. (...)”

Dit onderdeel dat de openbare orde raakt, is ongegrond. Zoals de verwerende partij terecht opmerkt, is het bestreden bevel tot terugbrenging (bijlage 38) afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 118 van het KB d.d. 08.10.1981.

Artikel 8 van het MB dd. 18.03.2009 luidt als volgt:

“Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van administratief assistent uitoefenen wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 7, eerste lid; artikel 8bis, § 2, eerste lid; artikel 10, § 2, zesde lid artikel 10ter, § 2, tweede lid, tweede zin, en derde lid, en § 2bis]1 [4 en § 2ter, tweede lid; artikel 11, § 2, alinea 3; artikel 12bis, § 2, vierde lid, tweede zin, en vijfde lid, § 3, vierde lid, § 3bis, tweede lid en § 6, tweede lid; ; artikel 13, § 6, tweede lid; artikel 14, eerste lid; artikel 15, tweede lid; artikel 17, § 2, vierde lid; artikel 30bis, §§ 3 en 6; artikel 39/69, § 3; artikel 39/79, § 2, eerste lid; artikel 41, vierde lid; artikel 41bis, tweede lid; artikel 42, § 1, tweede lid, tweede zin, en § 4, tweede lid; artikel 42bis, § 1, tweede zin; artikel 42ter, § 3; artikel 42quater, § 5; artikel 42quinquies, § 5 en § 6, derde lid; artikel 42octies, § 2, eerste lid; artikel 43, tweede en derde lid; artikel 51/3, § 3; artikel 51/4, § 2, derde lid; artikel 51/5, § 3, eerste lid; artikel 51/8, eerste en tweede lid]5 artikel 51/10, eerste en derde lid; artikel 52/3, § 1, tweede en derde lid]5 artikel 57/8, tweede lid; artikel 57/31, tweede lid; artikel 57/35, § 1, tweede lid; artikel 57/36, § 2, drie en vierde lid; artikel 58; artikel 61, § 1, tweede tot vierde lid; artikel 61/7, § 3, tweede lid, en § 5; artikel 61/11; artikel 61/12, zesde lid ; artikel 61/15; artikel 61/16; artikel 61/18; artikel 61/19; artikel 61/20, tweede lid; artikel 61/21; artikel 61/24; artikel 61/29, § 4, tweede lid; artikel 61/30, § 3; artikel 74/8, § 1, tweede lid; artikel 74/12, § 6; artikel 74/14; artikel 74/15, § 1; artikel 74/16; artikel 74/17, § 1 en § 2, eerste lid tot derde lid.”

Uit artikel 8 van het voormeld ministerieel besluit blijkt afdoende dat de gemachtigde van de staatssecretaris bevoegd is om in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet beslissingen te nemen.

Bijgevolg, met verwijzing naar het gestelde onder punt 2.2.1. beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de vreemdelingenwet dient toegepast te worden. De gemachtigde van de staatssecretaris vermag niet anders dan in casu een bevel tot terugbrenging, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, nu artikel 118 van het vreemdelingenbesluit het volgende stipuleert:

“Behoudens bijzondere beslissing van de (Minister) of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.

Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”

Er wordt benadrukt dat uit artikel 118 van het vreemdelingenbesluit afdoende blijkt dat het bevel, dat door de staatssecretaris of zijn gemachtigde, in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet zou moeten worden betekend, niet mag worden afgegeven aan een minderjarige vreemdeling, doch moet vervangen worden door een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gelet op het feit dat artikel 118, tweede lid van het vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk verwijst naar “dat bevel”, waarvan sprake in artikel 118, eerste lid van het vreemdelingenbesluit en er bovendien geen twijfel over kan bestaan dat “dat bevel” kan worden afgegeven door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, kan er geen redelijke twijfel over kan bestaan dat de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens bevoegd is voor de afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag.

2.2.4. Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen merkt de Raad op dat geen bevel mag worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat geen bevel tot terugbrenging kan gegeven worden alvorens een beroep kan ingeleid worden tegen de beslissing die haar aanvraag ongegrond verklaart in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor de Raad van State of voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan deze redenering niet gevolgd worden. Dergelijke aanvraag en/of beroep heeft geen schorsende werking. Het gegeven dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de moeder van de tweede verzoekende partij nog gedurende twee dagen over een legaal verblijf in het Rijk zou beschikt hebben, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk vermits dat dit gegeven haar niet belet het kind, tweede verzoekende partij opnieuw naar het herkomstland te brengen al waar naar hun zeggen de vader zich bevindt. Bovendien heeft de verzoekende partij geen beroep aangetekend wat de afwijzing van de asielaanvraag bij de Raad van State. Een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft geen schorsende werking en bovendien laat de verzoekende partij in casu na in het kader van huidige procedure aan te tonen dat haar ziekte derwijze ernstig is dat zij bij terugkeer naar het herkomstland riskeert blootgesteld te worden aan een schending van artikel 2 of artikel 3 van het EVRM. Er wordt nog op gewezen dat haar aanvraag als ongegrond is afgewezen omdat een behandeling voorhanden is in het herkomstland en deze ook toegankelijk is. Het beroep dat de verzoekende partij tegen deze beslissing had aangetekend, is afgewezen bij arrest nr. 129 338 op 15 september 2014. Voorts wordt er opgemerkt dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen toevoegt betreffende de situatie van het herkomstland die niet aan bod zijn gekomen in het asielrelaas.

In het verzoekschrift kan worden teruggevonden dat de verzoekende partij op warrige wijze de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM. In het middel wijst zij erop dat de familiebanden bestaan uit haar moeder met vier kinderen waarvan de tweede verzoekende partij het tweede kind is en die de eerste verzoekende partij bijstaat in haar onderhoud en dat van de twee jongste kinderen. Zij verwijt de bestreden beslissing het gezin te breken dat haar hulp behoeft. De aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd afgewezen zodat er geen hinderpalen zijn aangetoond om het gezinsleven en de zorgen die de tweede verzoekende partij draagt voor de zussen en/of broers en haar moeder, in het herkomstland verder te zetten. Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen

gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Evenmin zal zij worden gescheiden van haar zussen/broers en moeder nu deze ook het Rijk dienen te verlaten. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dat aan de moeder per aangetekend schrijven van 26 juni een bevel om het grondgebied te verlaten van 25 juni 2014 onder de vorm van een bijlage 13quinquies werd ter kennis gegeven.

Bovendien wordt er evenmin aangetoond dat een terugkeer naar het herkomstland de belangen van de kinderen niet beschermt nu de vader nog in het herkomstland verblijft zodat een volledige gezinshereniging wellicht mogelijk is, bij gebreke aan tegenindicaties dienaangaand. Verzoekers geven buiten de veiligheidssituatie in het herkomstland en de medische problematiek geen hindernissen aan waaruit zou blijken dat zij hun gezinsleven niet kunnen verder zetten in het herkomstland.

Ook een mogelijke schending van het privéleven wordt niet afdoende aannemelijk gemaakt.

Er wordt besloten dat de verzoekende partij geen schending van verdragsrechtelijke bepalingen heeft aangetoond. Nu geen schending is aangetoond van de artikelen 2,3 en 8 van het EVRM kan niet voorgehouden worden dat artikel 13 van het EVRM is geschonden. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekende partij voert weliswaar de schending aan van de artikelen 2, 3 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

2.3. Het betoog kan aldus geen afbreuk doen aan het hoger gestelde.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN